

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 403/2026
07.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Јасмине Васовић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Небојше Црногорца, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 2056/20 од 09.06.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 804/25 од 20.01.2026. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Небојше Црногорца, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 2056/20 од 09.06.2025. године и Апелационог суда у Београду Кж1 804/25 од 20.01.2026. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 2056/20 од 09.06.2025. године, ставом првим, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из члана 121. став 2. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од десет месеци, у коју му је урачунато време проведено на задржавању од 19.06.2018. године од 02,30 часова до 19.06.2018. године до 14,45 часова, када је пуштен на слободу, а која казна ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује без примене електронског надзора. Окривљени не сме напуштати просторије у којима станује, осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција. Уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. На основу члана 87. КЗ према окривљеном АА изречена је мера безбедности одузимања предмета наведених у изреци пресуде, као предмета извршења кривичног дела. На основу члана 264. став 1. ЗКП и члана 262. став 2. ЗКП окривљени АА је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно, посебним решењем. Ставом другим изреке, према окривљеном ББ, на основу одредбе члана 422. тачка 3) ЗКП одбијена је оптужба да је извршио кривично дело лака телесна повреда из члана 122. став 2. у вези става 1. КЗ и на основу члана 265. став 1. ЗКП

донета је одлука да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 804/25 од 20.01.2026. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Првог основног суда у Београду К 2056/20 од 09.06.2025. године у ставу првом изреке је потврђена.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Небојша Црногорац, поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев, преиначи побијане правноснажне пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или укине побијане пресуде и на основу члана 488.став 3. ЗКП одложи извршење првостепене правноснажне одлуке.

Врховни суд је у седници већа одржаној у смислу одредаба члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тач. 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, док су ставом 4. наведеног члана прописани услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости и то такстативним набрајањем повреда закона (члан 74., члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тач. 1), члана 439. тач.1) до 3) и члана 441. став 3. и 4.), које могу бити учињене у првостепеном и поступку пред апелационим, односно другостепеним судом.

Бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости не опредељује конкретно ни једну повреду закона која, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, представља законом дозвољен разлог. Бранилац истиче да дело за које је окривљени оглашен кривим није кривично дело, да је примењен закон који се није могао применити, да је суд прекршио одредбе члана 1. ЗКП, члана 15. став 4. ЗКП и члана 16. ЗКП, да је окривљени неправично осуђен, да суд одлучне чињенице није утврдио, јер је погрешно прихватио наводе исказа оштећеног ББ, те да окривљени није имао ни намеру, ни мотив, ни разлог, да лицу које га је напало нанесе повреде, да се окривљени само бранио, поступао у нужној одбрани, те да је суд осудио невиног човека. Поред тога, бранилац се у захтеву бави сопственом интерпретацијом изведених доказа, видео записа, као и оценом исказа сведока оштећеног и његове супруге, као и личношћу окривљеног, анализом тока догађаја и оспоравањем предмета извршења кривичног дела, на који начин бранилац оспорава оцену доказа и утврђено чињенично стање, односно указује на повреду члана 440. ЗКП.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреда закона из члана 440. ЗКП, као и повреда закона из члана 1. ЗКП, члана 15. став 4. ЗКП и члана 16. ЗКП, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП, не представљају законом дозвољене разлоге због којих окривљени преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек – захтев за заштиту законитости, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Мирољуб Томић, с.р.

За тачност отправака
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић